

Paspoort Abdul-Ahad

Leeftijd : 70 jaar

Geslacht : Man

Nationaliteit : Turks

Burgerlijke staat : Weduwnaar

Kinderen : Drie

Opleiding : Geen

Woongebied : Amsterdam Oost

Beroep : Metaalbewerker

Inkomen : AOW

Abdul-Ahad; Niet-Westerse achtergrond

Persoonskenmerken

Schaal van 1 [laag] op 5 [hoog]

Sociale vaardigheden	: Laag		Hoog
Zelfbeeld	: Negatief		Positief
Orientatie	: Introvert		Extravert
Zelfvertrouwen	: Laag		Hoog
Zelfredzaamheid	: Laag		Hoog

Intensiteit contacten met frontlijn

Huisarts	
Kinderen	
Buurtbewoners	
Lotgenoten	
Turkse Arbeidersvereniging	

Abdul-Ahad heeft behoefte aan

- Iemand die hem helpt met het huishouden, schoonmaken en koken
- Vrienden met wie hij samen een kop koffie kan drinken en naar bijeenkomsten van de Turkse arbeidsvereniging en de Turkse ouderenraad kan gaan
- Zijn kinderen die naar hem omkijken

[Het liefst heb ik een huisgenoot...]

Situatie

Abdul is in 1971 als vierentwintigjarige Turkse man illegaal naar Nederland gekomen. In 1975 is hij Nederlander geworden als gevolg van een generaal pardon. In hetzelfde jaar heeft hij zijn vrouw laten overkomen naar Amsterdam vanuit Turkije. Abdul en zijn vrouw hebben drie kinderen die allemaal in Amsterdam zijn geboren en opgegroeid. Tot zijn 55ste heeft hij gewerkt in de metaalsector. Nadat deze baan ophield heeft hij geen ander werk gevonden, onder andere omdat hij de Nederlandse taal niet goed spreekt en geen diploma's heeft.

Vrouw overleden

Toen ik 57 was, is mijn vrouw overleden na veel problemen met haar hart. Na haar dood ben ik langzaam steeds eenzamer geworden. Ik woon nu alleen in een 4-kamer woning. Mijn vrouw zorgde voor

het huishouden, deed de boodschappen en kookte. Ik zelf kan niet goed koken. Ik maak twee gerechten klaar, daar eet ik dan ongeveer tien dagen van. Tafeltje dekje, zo heet dat toch, vind ik echt niet lekker. Ik was een keer per week kleren in de wasbak en het huis schoon houden doe ik zo goed als het kan, maar mijn vrouw deed het beter.

Kinderen

Contact met mijn kinderen en kleinkinderen is minder geworden. Zij zijn geboren in Amsterdam en zijn volledig ingeburgerd in Amsterdam. Mijn kinderen spreken nauwelijks Turks en mijn kleinkinderen bijna helemaal niet. Ik wandel elke dag mijn vast rondjes door de buurt, ik kijk veel televisie en zit ook veel voor mij uit te staren. Het is voor mijn generatie en oudere generaties normaal dat je bij je kinderen gaat inwonen. Dat is niet gebeurd. Ik denk [ten onrechte] dat dit aan mij ligt. Dat ik iets fout heb gedaan.

Contacten

Elke week ga ik wel naar de ontmoetingsruimte van de Turkse Arbeidersbeweging, daar zit in dan met een paar andere mannen de problemen in de wereld te bespreken of spelen we triktrak. Het liefst zou ik samen met iemand anders in mijn woning willen wonen, man of vrouw maakt niet uit. Het huis is voor mij alleen te groot.

Feiten mensen met een niet-westerse achtergrond

Van de 834.713 Amsterdammers hebben er 115.737 een niet-Nederlandse nationaliteit, 10.246 hebben [ook] een Marokkaanse nationaliteit en 9.356 [ook] een Turkse Nationaliteit. Amsterdammers van niet-westerse herkomst kampen vaker met ernstige eenzaamheidsklachten: uit de eenzaamheidsschaal blijkt dat 14,7% Surinaamse, 14,8% Marokkaanse en maar liefst 25,8% Turkse Amsterdammers gaven aan ernstige Eenzaamheidsklachten te hebben. Van die laatste groep is gebleken dat zij zich nauw betrokken voelen bij het vaderland en hun verblijf hier vake als tijdelijk zien; veel meer Turkse ouderen keren terug naar het vaderland.

Analyse

Eenzaamheid onder [vooral] de eerste generatie migranten komt veel voor ook bestaat de beeldvorming van sterke familieband en sociale controle binnen de gemeenschap. Binnen de gemeenschap wordt eenzaamheid niet of nauwelijks besproken vanwege het taboe en schaamte rond eenzaamheid. Soms wordt er wel gezegd " ik wil niemand tot last zijn of ik loop als een kip zonder kop in mijn huis en buurt rondje na rondje" maar wordt dit niet altijd opgepakt als signaal van eenzaamheid. Eenzaamheid wordt vaak groter als de partner overlijdt. Daarnaast is er last van tweestrijd: ga ik terug naar land van herkomst of blijf ik in Nederland waar mijn kinderen wonen. Oudere migranten hebben vaak een hoog verwachtingspatroon van hun kinderen. Deze [te] hoge verwachting wordt niet altijd waargemaakt, en zij [oudere generatie] betrekken dit op zichzelf. Daarnaast is bij deze groep ook vaak sprake van wantrouwen en onwetendheid ten opzichte van het gebruik van Nederlandse voorzieningen.

07:00

Ik sta altijd vroeg op en ga dan eerst thee drinken

08:00

Mijzelf wassen

10:00

Rondje wandelen door de buurt

11:30

Langs de bakker

12:30

Eet broodje thuis

13:00

Middagdutje

15:00

Televisiekijken

17:00

Avondeten

22:00

Ik ga slapen